

El centre de la terra

de Montse Rodríguez i Gerard Guix
I.E.S. Moisès Broggi

ACTE 1. (Falten 15 dies)

Escena 1.

En Zeta està dormint a sobre d'una taula. De sobte sona el seu despertador.

Comença el tema *Dust it Off* de The Dø.

En Zeta es desperta mandrós, recull l'abric que li fa de manta. Entra al lavabo (surt d'escena).

Sentim com es dutxa, s'eixuga amb la tovallola i es renta les dents.

Torna a la botiga. Sobre la taula hi posa els souvenirs i ho deixa tot a punt.

Es posa la jaqueta.

Obre la persiana i surt de la botiga. Tanca la persiana i marxa.

Escena 2.

En Zeta es troba amb el seu proveïdor, que porta un carro ple de trastos. Es saluden encaixant les mans. El proveïdor no està gaire content de veure'l.

Dalvis (proveïdor): Espero que avui sí, Zeta.

Zeta: Em sap molt greu però m'ha sorgit un petit problema i no podrà ser.

Dalvis: Sempre et sorgeixen problemes Zeta i a mi no m'agraden els problemes.

Zeta: Ni a mi. Et penses que m'agrada deure't diners? Et penses que ho faig expressament?
Es molt dur viure en les condicions que visc...

Dalvis: Mira noi, aquesta història amb mi ja no funciona. O demà em portes tots els diners que em deus, amb els interessos, o no et donaré més matèria prima pel què sigui que fas...

Zeta: Faig *souvenirs* del forat per recordar el què va passar. Ara que s'acosta l'aniversari en vendré molts i et podré pagar el què et dec.

Dalvis: El què em deus més els interessos.

Zeta: Amb la previsió d'actes oficials i visitants, et podré donar una propina i tot!

Dalvis: Tu porta'm els diners demà o et quedaràs sense llaunes.

Zeta: Demà? Deixa'm uns dies més fins que passi l'aniversari.

Dalvis: He dit demà.

El proveïdor li dóna una caixa plena de llaunes.

Escena 3:

El propietari de la botiga obre la persiana i entra. En Zeta entra rere seu carregat amb les llaunes.

Tots dos es preparen per una nova jornada laboral.

Escombren la botiga. Preparen el material per vendre.

Va passant l'estona però no ve ningú...

Muntatge del pas del temps.

La música és interrompuda per una notícia a la ràdio.

Off: La ciutat de Barcelona es prepara per recordar que, ara fa un any, el barri de Gràcia va desaparèixer de manera misteriosa i tràgica. Des de l'Ajuntament ens han avançat que el proper dia 28 de maig, data en què van tenir lloc els fets, es portaran a terme diversos actes institucionals en record de les víctimes i desapareguts. Tot i que la policia i una comissió científica segueixen investigant-ho, quasi un any després encara no se'n saben causes.

Cansat de que no entri cap client, en Zeta i el propietari decideixen anar a dinar.

Andreas(propietari): Vols que anem a dinar junts? Aquí al costat fan un menú que està molt bé de preu.

Zeta: Gràcies però és que he quedat.

Andreas: Vaja. Sempre quedes i mai vols dinar amb mi. Al final pensaré que faig pudor...

Zeta: No és això... demà potser.

Andreas: Si, segur! Apa, ens veiem a la tarda.

Escena 4

En Zeta entra al menjador social. Es posa a la cua per agafar el menjar. Davant seu hi ha una noia que en arribar al menjar sembla que no li deixen agafar.

Encarregada(Míriam): Si no portes la targeta no et puc deixar agafar el menjar.

Laia(noia): És que me l'he deixada.

Encarregada: Doncs em sap greu, però sense targeta no et puc donar res.

Laia: Em pensava que això era un menjador social.

Encarregada: Si, un menjador social per els afectats pel forat. Sense targeta no et podem donar menjar.

Laia mentre marxa enfadada: Sou uns hipòcrites. Ara també hi ha diferències entre els pobres? Feu fastig!

Li toca el torn a en Zeta que ensenya la targeta, recull el menjar que li toca i va a seure sol en una taula. A la taula del costat hi ha dues noies més menjant i una tercera en una altra taula, que observa amb atenció a en Zeta.

Escena 5:

En Zeta torna a la botiga i l'obre. El propietari encara no ha arribat.

Comença a fer souvenirs nous amb les llaunes que li ha donat el proveïdor.

Entren dues turistes i s'interessen per algunes coses de la botiga però no pels souvenirs d'en Zeta.

Zeta: Bon dia, en què puc ajudar-les?

Turista 1(Anna): Good morning! We're just looking. Thanks.

Zeta: Ah... okay. Look this, (*assenyala la taula amb els souvenirs*). I make it with my... (*pausa i s'assenyala les mans*) manos.

Turista 2(Xènia): Oh, that's cool!

Les noies miren per la botiga. En Zeta està nerviós perquè veu que no miren els seus souvenirs.

Turista 2(Xènia), assenyala el faristol: ¿How much for that?

Zeta: Oh. I don't know. It's not for sale.

Turista 1(Anna): Not for sale? Why?

En Zeta té un dilema. Pensa com sortir-se'n.

Zeta: Don't sale because it's for free. (*Veient que les turistes no entenen res*) If you buy all of my souvenirs, then I give you that for free.

Turista 1(Anna): Why?

Zeta: Why what?

Turista 1(Anna): Why for free?

Zeta: Special offer. Only for you. 60€ all my work and that thing.

Les turistes deliberen a part. Finalment accepten.

Turista 2(Xènia): Can we pay with VISA?

Zeta: No Visa. Sorry.

Paguen amb metàl·lic.

Turistes: Thank you!

Zeta: No! Thank you... you!

Comença el tema *Monument* de Røyksopp.

En Zeta, conscient del què acaba de fer, es mou nerviós per la botiga pensant una excusa per quan arribi el propietari. Es planteja marxar però tampoc no té un lloc on anar. Recull les seves coses corrents i fins i tot li agafa coses al seu amic però després intenta mantenir la calma... Torna a deixar-ho tot on estava.

Arriba el propietari.

Andreas: Què? S'ha animat una mica la venda?

Zeta: Sí. Ho he venut tot.

Andreas: Hòstia Zeta. Que bé! Me n'alegro. De debò! I has venut alguna cosa meva?

Zeta: No. No. Ho sento.

Andreas: No passa res, tio...

Zeta: No, una altra cosa sento.

Andreas: M'estàs espantant, Zeta.

Zeta: Mentre estava venent han robat a la botiga. T'han robat, vaja. Ho sento. Me n'he adonat després.

Andreas: A sobre que et deixo estar aquí, a sobre que t'ajudo, i deixes que em robin a la meva botiga mentre vens les teves...

Zeta: Les meves què? Les meves merdes anaves a dir, oi? Et penses que ho he fet expressament? Et penses que no em sap molt greu? Però les meves merdes son la única cosa que tinc. Aquestes merdes em donen per menjar. Ja sé que tu vens coses més bones, més importants, però jo no tinc res més. Em sap greu, ja et pagaré el què han robat. Quan pugui. Com pugui. I si vols marxaré d'aquí i me n'aniré a vendre al carrer. O em tiraré al forat. Sí. Millor que em tiri al forat. Sóc una merda. Faig nosa a tothom. Estaria millor mort.

Andreas: Ho sento Zeta. De debò. Perdona. M'he posat nerviós però tampoc no és tan important el què ens han robat. No passa res. M'alegro que almenys tu hagis pogut vendre alguna cosa. Perdona.

Zeta: Tu no saps per el que estic passant.

Andreas: Doncs no, no ho sé, però jo tampoc ho he tingut fàcil. Els meus pares van desaparèixer i ara m'he quedat amb la meva germana i la botiga de ma mare. No es que sigui la vida que jo volia. *(Els dos riuen)* Pot ser si el meu pare estigués aquí podria fer alguna cosa amb el forat. *(Reflexionant)*

Zeta: *(amb confusió)* El teu pare? Per què el teu pare?

Andreas: El meu pare és científic, o era... Si estigués aquí seria dels que estan investigant lo del forat.

Li dona la mà en senyal de reconciliació. S'abracen però Zeta està desfet pel què s'ha vist obligat a fer.

Andreas: Jo haig de marxar. Et fa res tancar tu la botiga?

Zeta: Com vulguis. Ei, que em sap molt greu que t'hagin robat. No tornarà a passar.

En Zeta espera que el propietari marxi. Després recull les seves coses i ell també marxa. Tanca la persiana. Es posa els auriculars.

Camina pel carrer escoltant música amb els auriculars.

Arriba al mirador del forat on hi ha altra gent mirant.

Entre les persones del mirador hi ha la noia que observava a Zeta al menjador social.

Tots marxen. Es queden la noia i en Zeta.

La noia també marxa.

En zeta es queda sol mirant el forat.

Fosc.

ACTE 2 (Falta una setmana)

Escena 1:

En Zeta està dormint sobre la taula quan de sobte s'aixeca. Mira el rellotge.

Zeta: Merda, merda, merda...

S'ha adormit. Corre a recollir la taula i col·locar els souvenirs i just en aquell moment el propietari obre la persiana i el mira sorprès.

Andreas: Ei, què fas aquí amb la persiana tancada?

Zeta: Res... és que he vingut abans per treballar una mica i així ningú no em molesta.

Andreas: Hosti doncs, fot una pudor aquí dins... Potser que ventilem.

Passen el matí avorrits escoltant música, escombrant, fent souvenirs...

Off: D'aquí a una setmana la ciutat de Barcelona recordarà el fet extra ordinari que, ara fa un any, va colpir al món. La desaparició del barri de Gràcia ha suposat un abans i un després en la vida quotidiana de molts ciutadans, tant dels que van perdre als seus familiars com de la resta de la societat que viu amb la por que aquest fet inexplicable es pugui tornar a repetir.

Escena 2:

En Zeta fa cua al menjador social. S'asseu en una taula i de seguida s'asseu al seu costat la noia que fins avui l'ha estat observant.

Emely(noia): Et fa res que sigui aquí?

Zeta: Sí. Tranquil·la. Estic sol.

Emely: Tots estem sols...

Mengen en silenci. Incomoditat.

Emely: Has venut molts souvenirs, avui?

Zeta: No, la veritat. Com saps que veng souvenirs?

Emely: Som molts els que ens hem hagut de buscar la vida per poder sobreviure. És dur viure sol, no tenir una llar on dormir. Només tenir un àpat calent, aquí, al menjador social. Veure com passen els dies, tots iguals, trobant a faltar a la teva família. L'únic moment del dia en què ets feliç és al vespre, quan pugues a la plataforma per mirar al buit i provar de convence't que els teus són allà dins, vius. Després, quan tornes al teu forat, cada dia et costa adormir-te i ho fas plorant.

Zeta: Com saps tot això de mi? M'espies?

Emely: T'he explicat la meua vida. Que s'assembla a la teua. Que és calcada a molts altres nois com nosaltres.

Silenci tens.

Emely: Cada nit, enlloc d'anar sols a mirar el forat, ens reunim alguns nois a la plataforma 7. Allà parlem de les nostres coses. Ens sentim acompanyats encara que poques vegades podem fer res els uns pels altres. Si algun dia vols venir seràs benvingut.

Zeta: Qui sou?

Emely: Gent desesperada com tu.

Zeta: Gràcies per l'ofertament però jo no estic desesperat.

En Zeta recull les seves coses i marxa.

Escena 3

En Zeta torna a la botiga. No entren clients. De sobte entren dues noies esverades. Una porta la mà embolicada amb un drap tacat de sang.

Laia(lladre): La meua amiga s'ha fet mal. Tens aigua oxigenada i venes?

Zeta: Aneu a l'hospital si és molt greu.

Laia: Només és un tall però cal desinfectar-lo. Després ja anirem a l'hospital.

En Zeta, atordit, marxa a dins a buscar el què li han demanat. Les noies aprofiten aquell moment per robar-li els diners, descobrint que la mà ferida de la noia no és de veritat. Quan en Zeta surt, les noies se'n van. Perplex es mira l'aigua oxigenada i les benes que porta. De sobte té un pressentiment. Obre la caixa i s'adona que li han robat tots els diners. Està molt empipat.

Mentre encara no se'n sap avenir, entra el seu proveïdor.

Dalvis: Hola Zeta. Aquest matí no m'has vingut a veure.

Zeta: No he pogut. Diguem que està sent un dia complicat.

Dalvis: Vam quedar que avui em pagaries el deute. I els interessos...

Zeta: Ho sé. Tenia els diners. Ahir vaig fer una venda molt bona amb unes turistes però, no t'ho creuràs, m'acaben de robar dues noies...

Dalvis: D'acord.

Zeta: D'acord?

Dalvis: No m'ho crec.

Amb parsimònia, d'un en un, comença a xafar-li els pocs souvenirs que li queden.

Dalvis: Demà no seran aquestes llaunes de merda les que aixafi. Serà la teva bonica cara.

Cada souvenir que axafa, en Zeta sent com si li trenquessin un dit de la mà. Quan el proveïdor marxa es creua amb el propietari de la botiga. Aquest es mira a l'home preocupat. Veu els souvenirs xafats i el Zeta desfet.

Andreas: Em sembla que serà millor que recullis les teves coses i marxis, Zeta.

Zeta: Què? Perquè?

Andreas: Fa dies que fas coses estranyes. M'enganyes. Ahir amb el robatori, avui sé que has dormit a la botiga i ara aquest tio que acaba de marxar. Em sap greu, però m'has acabat la paciència...

Zeta: Però...

Andreas: Ho sento. Vull que marxis ara mateix.

En Zeta recull les seves coses i marxa.

Camina pel carrer. Està completament sol i completament perdut.

Escena 4

Al mirador la noia, juntament amb més nois, han començat la reunió.

A(Anna): Estàs boja. No et coneixem de res i pretens que confiem en tu?

Andreas: Sé que amb el què us he explicat és difícil però m'heu de fer cas.

A: Jo no penso saltar al buit només perquè tu diguis que no ens passarà res.

Dalvis: Sí. Això és difícil de creure. Si tinguessis alguna prova...

A: Està xalat. Jo marxo.

Andreas: Sí. Torna a la teva vida insulsa, sense futur, sense garanties de res.

A: La meva vida no està tan malament.

Andreas: No està tan malament comparada amb què? No està tan malament perquè no tens una malaltia greu, dorms sota un sostre, tens un menjar calent al dia en un menjador social. Clar, no està tan malament perquè segueixes respirant però cada vegada que penses en la teva

família et falta l'aire, el cos se t'encongeix i ja no plores perquè ho has fet tant que no et queda una sola llàgrima per vessar.

A: No tinc per què aguantar a aquest boig.

A va per marxa de la reunió però aleshores s'adona que Zeta els està escoltant d'amagat.

A: I tu què hi fas aquí?

Zeta: Perdoneu. Ella m'ha convidat a venir però us veia tan exaltats que no m'atrevia a interrompre...

Andreas: Ens has agafat en un moment complicat Zeta. Però passa.

A: Mira, pots ocupar la meva cadira. Ja n'he tingut prou de sentir com aquesta ens intenta convèncer d'un suïcidi col·lectiu.

A marxa. Zeta s'acosta al grup, disposat a seure a la cadira que ha deixat A però aleshores veu entre els assistents a les dues noies que li van robar a la botiga.

Zeta: Estic flipant. Què hi fas tu aquí? (Referint-se a l'Andreas. Veu a les noies) De totes maneres no em penso quedar mentre aquestes dues hi siguin.

Andreas: Què passa Zeta.

Zeta: Bé, si em tornen els diners que m'han robat i marxen, potser em quedo.

Andreas: No sé què us ha passat però els problemes de fora es queden a fora.

Zeta, encarant-se a les noies: Sou unes cabrones. Aquells diners eren tot el què tenia. No sabeu el què he hagut de fer per aconseguir-los. Gràcies a vosaltres m'han fet fora del lloc on dormia. Ara ja no tinc cap mitjà per sobreviure. Heu enfonsat les poques possibilitats que tenia de sortir-me'n. Gràcies!

Laia: Ho sento. De debò. Estem a la mateixa posició que tu. Devem diners. Ens han amenaçat. No tenim lloc on dormir...

Miriam: Estàvem desesperades.

Zeta: M'importa una merda. Eren els meus diners. No hi teníeu cap dret! (Va pujant de to) Cap dret! Si no marxeu us faré fora jo a hòsties!

El proveïdor d'en Zeta, que també és allà, s'aixeca i s'hi encara:

Dalvis: Mira nen. Tu a mi em deus sis vegades més del què t'han robat elles i no t'estic retraient res! Tots hem vingut aquí perquè estem en la mateixa situació. Tots estem desesperats Per tant, ara seus, calles i escoltes què ens ha de dir aquesta noia.

En Zeta, sorprès, seu i calla. Fins i tot l'A, que ja marxava, es queda allà, escoltant.

Andreas: Abans de la interrupció us estava explicant la necessitat de fer alguna cosa sonada per donar-nos visibilitat. Des de que vam perdre a les nostres famílies al forat, ara fa un any, que el govern ens ha deixat de banda. S'ha anat oblidant de nosaltres i de les promeses que ens van fer. Ens hem convertit en nois invisibles obligats a fer coses horribles per sobreviure. D'aquí a una setmana el món tornarà a mirar cap a aquest forat per fer uns hipòcrites actes d'homenatge. Aleshores serà el moment de fer-los veure que encara som aquí. Que tot i el seu oblit, no hem mort. Que tenim moltes coses a dir.

A: I la seva manera de cridar l'atenció és fer-nos saltar al buit al moment més àlgid de l'homenatge. Un putu suïcidi col·lectiu, com si fóssim una secta.

Andreas: Ja us ho he dit. Si saltem no ens passarà res. Anirem a parar a l'altre costat!

Miriam: Com ho saps?

A: No ho sap. Està boig!

Dalvis:

Tu no marxaves?

A:Tinc curiositat per veure quina mentida ens explica.

Andreas: Ho sé perquè m'ho ha dit ella (senyala a l'Emely) Li vaig prometre que no us ho diria però ja veig que si no ho faig no us convenceré:

Emely: No! (Intenta evitar que ho expliqui)

Andreas: Ella ve de l'altre costat.

Anna: Vaja. I jo de l'espai exterior.

Dalvis: Si no ens ho expliques tot, no podem confiar en tu.

Andreas: M'ha ensenyat un vídeo on surt el meu pare. Els vostres també són a l'altre costat i estan bé. És molt important que saltem tots!

A: Has aparegut del no res. Ens has reunit aquí i ens vens amb aquesta merda...

Emely: Us hauria de ser igual si en saltar us reunireu amb la vostra família o us esclafareu i morireu. Això ja no importa. El que hem de tenir clar es que necessiteu un canvi. Necessiteu fer alguna cosa. I si el nostre salt, davant del món, ha de servir perquè el govern reaccioni i ajudi a altres nois com nosaltres, haurà valgut la pena. Jo saltaré i vosaltres també.

Tots es queden en silenci.

Escena 5

Amb el tema musical *B.W.O.J. (extended)* de The Dø comença un muntatge on veiem com els nois es preparen per portar a terme l'acte de sabotatge.

Escena 6

El dia de l'homenatge.

Projecció de notícies i reportatges sobre l'homenatge a les víctimes.

Discurs de l'alcalde que dóna pas a la inauguració del monument als desapareguts.

Alcalde: Fa un any, sense voler-ho, aquesta ciutat es va convertir en el centre de la terra.

Totes les mirades es van desviar cap a nosaltres quan els homes, les dones i els nens i les nenes d'aquesta ciutat es van trobar de cara el desconcert, el patiment i la ràbia per la marxa d'alguns dels seus ésser més estimats, arrabassats sense cap explicació, sense cap motiu, injustament, deixant-los amb un buit tant o més gran que el que des d'aleshores tenim al barri de Gràcia, on la por i la incertesa el segueix alimentant cada penós dia que passa.

Avui, i per molt que hi hem invertit molts esforços i molts diners, encara estem lluitant contra la incògnita, estem treballant amb els millors científics i cada dia estem més a prop de trobar la resposta. Una resposta a què va passar, una resposta a si pot tornar a succeir. Aquest ha estat sempre un dels objectius del nostre partit. Vam prometre ajuda als familiars dels desapareguts, als més vulnerables, als joves que havien perdut a la major part de la seva família adulta i que no podien sobreviure per ells mateixos. Els hem acollit, els hem donat la mà i no els la deixarem fins que puguin caminar sols. Com tots sabeu, els hem procurat uns pisos d'acollida perquè puguin tenir un sostre i l'escalfor d'una llar, els hem fet menjadors socials on poden anar a menjar un menú calent migdia i vespre, i tot perquè no tinguin més

pena que la que comporta perdre els éssers més estimats; perquè puguin seguir estudiant i cultivant-se un futur en les millors condicions. Els pares no els podem retornar, tan de bo ens fos possible; però una vida digna sí.

Ara em dirigeixo directament a ells, mirant-los als ulls, per expressar-los la nostra escalfor, la nostra proximitat i el nostre desig de ràpida recuperació. Ja sabeu que som aquí per tot allò que necessiteu. Sou la nostra prioritat.

Anna, interrompent-lo: És mentida! Només dius mentides! Res del què ens vau prometre s'ha acomplert. Ens heu abandonat. Ja només ens doneu un àpat al dia. Quasi no queden pisos d'acollida i els que hi ha s'han convertit en pisos patera! Ens amagueu com heu fet abans amb els refugiats i amb els immigrants. Us avergonyiu de nosaltres! Us fem nosa! Només t'omple la boca de mentides! I per què vens avui a veure com estem, eh? Només perquè hi ha les càmeres que et gravaran i quedaràs com el gran alcalde que ajuda als ciutadans. Sou porqueria, sou tots el mateix tipus de merda!!!

(Els seus amics se l'emporten).

Alcalde, disculpant-se: Em sap greu que aquesta noia no estigui d'acord amb el programa. De vegades hi ha errades burocràtiques i sorgeixen petits errors. Revisarem el seu cas per estar segurs que tots els punts del programa es segueixen al peu de la lletra.

Però ara toca donar un pas més en aquest moment històric.

Durant aquest lamentable i trist any d'absències, milers de persones han recordat els absents del barri de Gràcia amb actes espontanis d'ofrenes als miradors que vam construir al mur de seguretat del forat. Des del primer dia sabíem que havíem d'honorar als absents i per això vam demanar ajudes econòmiques a la Unió Europea. Ha estat un esforç econòmic immens però avui, afortunats, podem dir que els desapareguts no seran oblidats.

Dono per inaugurat aquest monument contra la por, contra la desesperació, contra l'oblit.

Un lloc on la memòria no es perdrà mai.

S'il·luminen les parets amb els noms de tots els desapareguts al barri

L'Emely, en Zeta i la resta es disposen a saltar al forat davant les càmeres però l'Anna s'hi nega.

A:Nois, nois. Jo... No puc saltar. Només us he acompanyat per veure fins on arribaríeu, però jo no penso saltar. No, no i no. M'hi nego.

L'Emely, sense dir res, s'apropa per darrere seu i l'empenta al forat.

La resta també salta.

Fosc.